

ξής ανάγκες του. Και ζάβη μήνα έξοζότανε στ' Ανάτοια κι' έτασαν το έλίδιό τους.

***

Από τή Βασιδέτση, όταν ο Όθων έπήγε βστειλ' από λίγον καιρό, ο Λύτρας έλάβαινε ταχτικά τή μηνιαία του επιχορήγηση. Μιά μέρα, έλαβε Ξεαίνα πρόσκληση να πάη στη Βασιδέτση, χωρίς άναβολή. Ο Ξεαίνας έσπευσε να συμμορφωθή. Βοήξε τον Ξεοίσιτο Βασιλέα περιουσιώδη άδυνατιώδη, ζλωδη. Υπέφερε από τήν καρδιά του, και ή τραγωδία τής εθρονομίας του τον είχε τρομερά κλονισει.

—Κόμει Λύτρα, τού είπτε, ή Βασιλέσσα, ο ίατρός μου Ρέζσο και όλοι οι ίδιοί μου έχουν τήν γνώμη, ότι ή φροσταγγέλια με βλάπτει. μου φέρει αναμνηστικά άναμνησικά άά όποια έπασχόαυον τήν ύγεια μου. Φρονού ότι, αν πάω να φορού το Έλληναζών Ένδυμα, ή ύγεια μου θα βελτιωθή... Μέχρι σήμερον άντάταξα εις τήν έπισηνή των πείσινα άντίστασιμ. Πολύ φοδομια όμως, ότι δέν θα κατορθώσω να κατασρώσω μέχρι τέλους, διότι ή άσυνής μου θα λητήρη τους καλούς μου συγγενείς... Αί αυτό λοιπόν, κόμει Λύτρα, σάς εκάλεισα έδω, να μείνετε επί τινας ήμέρας εις Βασιδέτσην και να με λοζορωχίσετε μέ τήν φροσταγγέλιαν.

Ο Νιζ, Λύτρας εώσισσε.

—Ο, Μεγαλειότατε, είπτε, τόσο μεγάλη τιμή για μένα. Ξναν άδελφών άζοημ λοζορώσο!

—Είσατε πολύ μεταμόρφωον, ζύμει Λύτρα, άμνήσθησ ό Όθων. Έγώ εζω έκασπώσιν εις τήν τέχνην μου, και θαμιάζω τήν δνμια του ζωριστήρος σας... Λοιπόν, ποτε άρχίζετε... —Ας διατάξή ή Ξυττέρα Μεγαλειότης... —Λοιπόν άμην... Το ζωργών και ζώνν ζεχι.

***

Τήν επομένη μέρα, όταν ο Λύτρας εισήχθη πάλιν στ' Ανάτοια τής Βασιδέτσης, βοήξε τον Όθωνα λαιεροστολάστο, με τή ζωνιότη του φροσταγγέλια, με τή ζωσπολιούσιτή ήμειλη, με τή θαμισια ή κείνη Έλληνική του στολή που τήν είχε κεινός, ο περιφωρος Έλληνορωσικής του Νεαυλίου, από πρώτα ζρώνια τής βασιλείας του. Ο Ξεοίσιτος Βασιλεύς φορούσε άζοημ και το ζωσπολιώτιστο στει ή του, και το πρόσιο του έλαμει από ζωρή, σήμπος να είχε αναβεί τον πρώτο του έθρονομιασμά, τή πρώτη του ζωνιότη! Γνώσο τον έπίτρυπον: ή Άμαλία, ο ζωατός του Ρέζσο, ο αώλλιαζος του Νοταριός και ο ποταός του έκασιπτής Τσάννης Αρζόζος.

Ο Λύτρας είχε φέρει τά ζωριά του, τά πνεύνα του, Ξναν οζοριόπαντα και τού κατάλληλο ποσάμα. Ο Όθων έπήγε μέν όπαια ήγεσισια στίσι και ο ζωργώζος άρχισε τήν έργασία του. Θά έζωργώζετε το Βασιλιά ολόσωμο...

Το πνεύλο του Λύτρα έσπεξε στο ποσάμα. Με σταθερότητα και ήμενεια, ο Τήνος καιλάτρηζε, άπέδωδ το βασιλικά ζωσπολιωστικά και ό άλλο γύσω του ζωσπολιούσιν τήν έργασία του απισπιά...

Έξαινα, ο Όθων εζλώλισσε, έτανήμ με άνησισια και έγρεσε το ζέρι στην καρδιά. Ο Ρέζσο και ή Άμαλία έσπεζαν κοντά του άνησισν.

—Όθων! Όθων! Τί ζεις; ρώτισσε με άζοημ ή Βασιλέσσα.

—Δέν μπορώ... Να διαζοφωρσω... έφρθησε ο έκοζοπολιωσίντης Βασιλεύς, και μετά λίγη σποη έπρσθεσε Γερμανισά!

—Άχ, Άνάλιαζεν μάν (Άμαλία σου), θα πείθάνω...!

Ο Λύτρας έάνεψε το πνεύλο του. Κατά συνήθει ή του ζωατού, το ποζάρια του Βασιλέως θα διεκοττοτο για κώλοσο καιρό. Αλλά, ο Λύτρας, πουν φρήμ από τή Βασιλική, κατόρθωσε άμ μόνο το ζωριότου του Όθωνος ν' απισπείσση, αλλά και τήν Άμαλία να ζωργωχίση σε ζωσπό μέρηθος, με λαμιατή έπιτογια.

Πιστά άντίγραφα των δύο αυτών ποστογιών στολιζων και τή μεγάλη άδωσια του Λυσοζέριου Αθηνών, και θαμιάζοντα ός ζεγα άώιστης τέχνης.

***

Όταν Ξαναζώρισσε ο Νιζ, Λύτρας στην Έλλάδα διοριστηκε καθήγητής του Σχολείου των Καλών Τεχνών και εζωλοτρώχουσ άνάκεισ που τιμούν τήν Έλληνική ζωργωχίση. Από τά μεγάλα όργα του Ξεσοίσιου: —Ο Απορχογιστός του Πατριάρχου Γερσοίσιου του Ε', — ή Αντιγόνη, —Ο Κανισός πορσωλήν τής Τουρωκήν Ναυαρχιάς, ή Κλεμίνθη, — η Κάλλινα, — η Παχαλίνα αδρά κλπ. Βραβεύθηκε σε πέντε διάνεις εζώβισης και πείθαι σε βαθιά γερόματα.

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Οί έμοζέται μάς εζωασιζούν πάντοτε. Και όταν ζοζονται και όταν... φέριζον.

—Τό καιρό τής ισότητος εινε ότι όλοι μας θέλωμε να είμαστε ίσοι μόνο με τους άνοτήρους μας.

—Ο έγοιστής έπρσρωνεύεται ποδ ζυαεισ πολλά και ο ποός λιπάται ποδ δέν εζαυει περισώστερα.

—Τό πρόσιο του μεθύσιου εινε ή καλύτερη διδασκαλία κατά του λάθους τής μέθης.

—Όλοι εινε πρόθυμοι να ζέξινουν τά ζωσπολιώματα των μεγάλων άνδρών, ελάχιστοι όμως ζητούν να τους μνησθούν.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ

ΝΕΟΎΟΡΚΕΖΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ζωατός Β... ζχει μεγάλη φήμη στη Νέα Ύορκη και όλοι τον πορσωλούν για να δη τούς άρρωστούς. Ένα ποσί πήγε στο σπίτι ένός άσθενούς, του όποίου ή κατάρσιος ήταν ζωρομιαστική.

Τόν εζέτωσε με πορσοχή, τόν εζώτταζε κατόπιν από μάτια και στο τέλος του είπτε:

—Νομίζετε πως είσατε άρρωστος... Όχι, δέν είσατε άρρωστος!

—Άκούτε: Δέν είσατε άρρωστος! Φαντάζεστε πως είσατε άρρωστος. Και, φέροντας, είπτε στη ζωαίκα του άσθενούς:

—Τό βράδυ νάρθητε για μου πήτε νεώστερα για τήν κατάρσιού του.

Τό βράδυ τής ίδιαις ήμέραις, ή ζωαίκα του άσθενούς πήγε κλώγοντας στο σπίτι του ζωατού και του είπτε:

—Ζωατός, πορπει νάρθητε να δίτε άπόσως το σζωργό μου...

—Τί τρώζει; τί τρώζει; τή πορπει εζώνιος. Μήπως εζωρομιασθή να νομίζη πως εινε άρρωστος...;

—Όχι, ζωατός... Τώρα τά πράγματα εινε πολύ σοβαρότερα... Νομίζε πως... πείθαι...

***

Ένας εζωασιζέχνης ζωαρός δείχτην στη σζωργό του τά φράμια ποδ ήμερε από τό φράμια ό...

—Τί έπέρωκα φράμια! ζέει εζώνιο. Μά δέν ζέρετε, άγρηνιμένε μου, ποσο ήμουν άνησισια ός δτου να ζωρίσι...

—Ζωαί, άγρηνιμένε μου... Τί μποροζες να μου συμβή;

—Ό! δέν άνησισια για σενα. Μά φοβόμουν μήπως φτίσιζε στην πολα όταν θα ειζαν κλώσιε τά... φραμιαζα...!

***

Άπό αζοζωμιαστικά, ένας ζωατός κι' ένας διορζώσορ, έπειδή ζιζαν ζάσει το δρώριο τους στην εζοχη, στήθηκαν ποσός σε μια άζοημια για να ζήτησιν πληροφορίες άά τον οικοδομωστή. Αιτός τότε τους έσπετινε να μπουν στο σπίτι του για να πόρουν κανένα άναρωστικό, πράγμα ποδ ζέκινού το δέχτηκαν με μεγάλη πορθεμια, ζωαί δέφουσαν ποδ. Έτσι άνοιξαν ζωβέντα μεταξύ τους.

Ο ζωατός άναρωσθε τις εζώβιες ιστορίες και το παρσώδισμα τον μιμήθηκε άπόσως κι' ο διορζώσορ. Οί ήμερες όμως των ιστοριών τους ήσαν λίντοτε άγρότα και μικροζημισια, ποδ τους άπατοδσαν ή ζωαίκες τους. Φωσικά δέ ή ιστορίες τους αζέτις ήζανον τον κτημισια, ο όποιος στο τέλος, για να τους άναποδίσθη τά ίσα, άζισε να διορζήται:

—Μία πορπιά, ένας έξωζος ζωατός έζαινε εζωριόημα σε ζωσπο άσθενή. Μά, κατά τή διάζοημ τής εζωριόημιας, έζασε τήν πορσομια του, και άντι να βγάλη ένα βλαμμένο όργανο, έβγαλε τή συνείδημη του άσθενούς...

Στο σημείο αυτό, ο ιδιοκτητής τής άζοημιας στωμάτισσε τήν ιστορία του, να ο διορζώσορ τον ρώτισσε:

—Και έπειτα...; Τί έγινε...; Ο άσθενής θεραπειήτηκε;

—Και, άπάντησ, εζώνιος, μά επειδή δέν ήξε παρσώδισμη και δέν ήταν ίκανός για τίποτε, γίνηκε... διορζώσορ...!

***

Κατά τήν τελευταία του πορσομια στις Ηνωμένες Πολιτείες, ο πρώην πορσομιογός τής Αγγλίας Λοδ Τζωρτζ έποζέριετο μια μέρα να ζάνη διαζέξισ στη Βοστώνη, όπου, ζωδως φανίεται, άρρωσιν ποδ ή τερατολοζία.

Ο όργανοστής τής διαζέξισ, παρσομιαζόντας τον στο ζωκό, είπτε μεταξύ άλλων και τά εζής:

—Άγρηνιό φίλε, όλοι ζέρονμε ότι ο έπισκοπος του Χ... ο όποιος μάς μίλησε έδώ τήν περσώμια ήθωμιά, εινε τρομερός φρέτης... Μά, δόξα σοι ο Θεός! ατός ποδ θα μάς μιλήση σήμερα... τον ζεπερναίε ποδ...!

***

Ένας Άμερικανός ζωσπολιώστης ήταν άπαρηνήροτος για τήν άπαζορση των άνοζωμιαστώδων ποτών στην πατρίδα του. Η άλιφως του κι' ατό ήταν βαθιά και δέν ζέαινε να έπαυλομιαζόνην:

—Ό! έμεις στην Άμερικη δέν ζέρονμε έλεθρία...

—Έσείς; τού είπτε ένας φίλος του. Έσείς ποδ ζέχτε στίση στην Έλεθρία ένα τόσο μεγάλο άζαμια στην είσοδο του λιμανού της Νέας Ύορκης...;

—Ό! να! ζέαινε περσορηνιμακό ο Άμερικανός. Μά δέν ζέχτε πορσέξτε ότι ή Έλεθρία άντ' ήζα ζωρισμένα τά νότια της πός τήν Άμερικη...!

***

Ένας πλωσισς νεοζοζέξος ήηλε ν' άγορσιση πορπιά ένα βορζέλα σζισια. Μά επειδή φώδων μήςος ο λαθρέμοπορ του έδινε, άντι για ούσια, κανένα απανδώνιο μίγμα, τον ζήτησε πορρομινέκος ένα δέγμα του ποτού.

Μόλις πήσε το δέγμα ο πλωσισς, το έστειλε σ' ένα ζωακό, ο όποιος, άφοδ το άνέλαγε, τού το έπαρστέιλε πίσω με τήν αζολούθη σημειοσια:

—Άπαρηθε κόμει, με λύπη μου σάς άναγγέλλω, ότι το... αλόγο σας πάσχει από διαζήτη...

Τί ειζε συμβεί; Άπλοούστα ο λαθρέμοπορ ήηλε να έξκαπιση πράγμα τον πελάτη του και να το πολίσση άντι ούσικ... άκατονομιστον ύδρον πορροζόμενον από όλογο και μάλισα διαζήτηκό...!